

[Ludvigsen.]

hed paa mange Punkter, men paa den anden Side er der i Lovforslaget indført Ændringer, som i høj Grad forværrer Forholdene for Fiskerne, og hvis disse gennemføres, bliver Fiskerne nødt til helt at omlægge Fiskeriet, hvilket vil sige, at alle de Redskabstyper, der er brugt gennem mange Aar, skal kasseres, og at Baadene i mange Tilfælde heller ikke kan bruges, de er blevet for store og kostbare, med andre Ord for gode. Der fastsættes Maal og Dimensioner for Redskaber, de maa nu kun maale 20 m, hvor de alle Dage har maalt 60 m, og bliver saaledes et Stykke Legetøj med ualmindelig lille Fiskedygtighed, ikke egnet til at tjene Føden ved — et Slag i Ansigtet paa al sund Fornuft og fuldstændig ødelæggende for Tusinder af Fiskere. Hele Limfjordens, hele Isefjordens Vaadfiskeri, ja, hele vort Indvandsvaadfiskeri ødelægges, og Fiskerne ruineres. Fiskerne har god Grund til at spørge Fiskeridirectionen, som har skrevet disse Lovforslag — for alle Fiskere ved godt, at det ikke er de forskellige Ministre, under hvem Fiskeriet gennem Tiderne har henhørt, der har gjort det; det vilde være ganske umuligt, for dertil kræves virkelig praktisk Kendskab til alle vort Lands mange Fiskemetoder og Redskabstyper og mange andre Forhold, som kun kan erhverves ved aarelang Deltagelse i Fiskeriet —, Fiskerne har god Grund til at spørge, hvilke Formaal man har villet tjene ved at gribe ind i Fiskeriets Udøvelse paa en saa drastisk Maade. Jeg kan da ikke tænke mig, at de, der har udarbejdet Lovforslagene, kan tro, at der skaffes mere Fisk ad den Vej. Tror man det, tager man meget fejl. Af Jordens Overflade er tre Fjerdedele dækket af Have, og Havdybdernes Mystik er saa uudgrundelig, Naturens Kræfter saa vældige, at man staaar magtesløs heroverfor, man kan ikke ved Lovbestemmelse af nogen Art faa Indflydelse paa Fiskemængden. Ja, kunde man flytte Golfstrømmen, kunde det maaske forandre Forholdene, men saa længe det ikke kan ske, skal man ikke gøre sig Anstrengelser, for det vil ikke nytte noget. Selvfølgelig skal der være ordnede Forhold for Arbejdet ude paa Søen, saa enhver Fisker ved, hvor langt han maa komme uden at forulempe eller skade sine Kolleger, og noget af det vigtigste er, at Mindstemaalet for de Fisk, der maa fanges, bliver saaledes, at Fiskene giver det største Udbytte, ernæringsmæssigt og handelsmæssigt, men paa det Punkt har Fiskerne altid vist god Forstaaelse og Villighed til

at gaa ind paa større Mindstemaal, end andre Nationer har villet gaa med til. Jeg tænker her paa Arbejdet for at faa et Maal paa Rødspætter, der anerkendes af andre Nationer, men hvor hverken Tyskland eller Sverige vilde være med til de Maal, vi fra dansk Side vilde have det sat op til, skønt vi dog i det væsentlige har et større Mindstemaal end andre Lande. Kun et enkelt Sted, Bornholm, der ligger det tyske Marked saa nær, har vi et Maal, som falder sammen med det tyske Maal. Ligeledes i Øresund og et Stykke udfor Jyllands Vestkyst, hvor Formaalet er et noget andet, dog kun til Eksport til Udlandet samt til Brug i de omliggende Amter. Men jeg kan godt betro ærede Medlemmer, at disse Mindstemaal ikke er populære mellem langt den største Del af Landets Fiskere og Fiskehandlere. Man finder, at det er urimeligt, at vore egne Fiskere, som fisker i samme Farvande som tyske og svenske Fiskere, skulde kaste en Del af Fangsten udenbords, for at de fremmede i næste Træk kunde fange dem. Selv om det viste sig, at de danske Fartøjer, naar de kom til de tyske Havne med en Last af Fisk, kunde afsætte dem til Priser, der var større end dem, Tyskerne kunde opnaa, fordi disses Fangst var af mindre god Kvalitet, synes man alligevel, at ensartede Betingelser for Fangsten var at foretrække, hvorimod det danske Marked foretrak det større Mindstemaal, ligesom Fisk af dette Mindstemaal var langt den bedste Handelsvare i de svenske Storbyer. Fiskerne har vist god Forstaaelse af alle disse Forhold. Jeg vil derfor tro, at havde man, da man i Administrationen skrev dette Forslag, handlet noget mere i Overensstemmelse med det Udkast til Ændring af Fiskeriloven, der forelaa fra Fiskernes egen Haand, havde man ikke gjort noget forkert; tværtimod.

Jeg ved meget vel, at der imellem de to Brug af Fiskemetoder: Fiskerne med de faststaaende Redskaber, Bundgarn og Ruse paa den ene Side og det saakaldte frie Fiskeri, Vaadfiskeri, paa den anden Side, i de sidste 10—15 Aar er opstaaet en ikke ringe Meningsforskel, der truer med at blive skæbnesvanger for en rolig Udvikling af Fiskeriet her i Landet og let kan føre til, at Organisationen sprænges. Skulde dette ske, da kan Administrationen ikke fritaget for Ansvar. Den har nemlig i alt for høj Grad imødekomet alle de mange Ønsker, der snart eet Sted, snart et andet fremkom fra Fiskere med Bundgarn om at faa oprettet Vedtægter, hver paa sit lille Vandareal. Det har ført til, at vi paa Fjorde har faaet en 3—4 forskellige Vedtægter.